

waathwad wa' sandi silmudega mabrii uovte lomade peäle, warsti wassifad fiddumas ja lusso linni, lähtwad jämmmedats kui lähfrid, ei kaswa eest egga tagant, nendega ci sa suidagi läbbi, uago siin meite küllas luggu on, tahtwad ent issa õ wötta, sa ent muido läbbi mitte, — pead sa issa ent isse ka midagi teädmo, — muido pistwad leige framti ja farwadega minnema.

Tönn-o (naerdes). Armas Siim, ma tunnen sind kül täuna eäsimest ford, agga süstli woin ma siinu juttust töeks tunnistada, et siinu süddame uurdes leige wähhem $1\frac{1}{2}$ naela ebbausso pommierantsi pilgutas on, muido sa ni joobno jutto ei aenks.

Siim (silma pilgutades). Armas Tönn, sa artwad ent, et ma ent rümmalaete rägin, posle ogga mitte. Siin istub meie wa' küllamees, wa' aus mees, wa' rikos mees, kui ta ent tahhaks öölda, ta teab ent kül, suida nendega föddimist on, aggo, mis ta wa' mees neist ksalab, ta oskab sa ni paljo et oskab wödera foera foeo sato, muido ent selvisil ellada ei woiks.

Pawel (naerataades). Kida ormo, et mul täanno uenda hea foeo on, muido . . .

Tönn-o. Kuse Siim, kus sinna siis mitte ni paljo ei osse joudnud nisuggust tarlust öppida, et wödera foera woissid foeo sato?

Siim. Oh Tönn! Se öige tarlus peab väggarasse ollema fätte sada. Liiva Aldo räfis ent müsse otsma juga, ta mees ei rägi mitte näeste jutto,

on no' tössine mees; ta ütles ent, kuda Ranna Rein isse omma juga räkinud: Kes ent sedda tössist tarlust tahhab fätte sada, peab ent solm neljapäwa fömata ärra ellama, ja nenda paastumud peab ta neil öhtudel enne poolt ööd peab ta, käs möistad Tönn, enne poolt ööd peab ta tee ristide peale minnema (siin töötis Siim istme öige Tönni liggi ja räfis ni waiffselt, et ma waemalt arro sain, isse pilgutas silmi ja nüssas monni ford künar-nuffaga Tönni külge, et parremanni tähhele pannes) ja seäl, kus kuled Tönn, kolm ford willistama. Kui ta ent solmardamal öhtul wimist ford willistanud, juu peab, — siis peab, — oh sa heldus, wäggewus, jah, siis peab ent se öige tarlusse andja tullema. — Oh Tönn!

Ta peab uslo ja lotust pärrima. (Sedda räfis Siim ni passowa ja ligutud ollemisega, kui leige ärdamat asja.) Kui Siim usku ja lotust olli nimmetanud,

halkas Pawel wiikhasets soma, agga eesmalt haffas ta sure heälega naerma, mis Siim jutto lusso lõi.

Pawel. Minna sõvissin Siim, et sinna se viimne paggan meie küllas olleksid, et Jummal woiks anda: et ristitud ja leritud ristiinimiste seas eddespidi ni vimmedat paggana uslo ei figgis. Sinna käidise firrikus ja armo-laual, kula sulle uslo! Kas nisugguse uslo mees peaks omma armo aea pängi palvega hafina ja tännoga löppetama? Waesed patutused olleme kül leik ja ei woi segi ennaist liita ehk middagi wäert arwata, — agga furja waimo siise.